

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/821/2015
Identifikačné číslo spisu:	7207233853
Dátum vydania rozhodnutia:	22.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7207233853.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu JUDr. N. G., bývajúceho v Y., zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Nám. osloboditeľov č. 10, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 113/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. marca 2015 sp. zn. 11 Co 558/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 3. septembra 2013 č.k. 20 C 113/2007-475 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 77 000 € s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 22. septembra 2007 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania 9 211,6 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak po zistení, že sú splnené podmienky v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení do 31. decembra 2007 (pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z.; ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Voči žalobcovi bolo vydané nezákonné rozhodnutie (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z.), konkrétne uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru Slovenskej republiky z 29. septembra 2004 ČVS PPZ-10/BPK-V-2004, na základe ktorého bol žalobca trestne stíhaný pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Trestného zákona v znení do 30. októbra 2006, a následne disciplinárne stíhaný do 22. novembra 2006, kedy bolo vo veci definitívne rozhodnuté v jeho prospech. Žalovaná zodpovedá aj za nesprávny úradný postup (§ 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z.), spočívajúci v tom, že vtedajší minister vnútra D. C. sa z titulu svojej funkcie opakovane negatívne vyjadroval o žalobcovi v médiách v čase, keď trestné stíhanie ešte nebolo právoplatne skončené, pričom svojimi vyjadreniami podsúval verejnosti názor, že žalobca sa uvedených trestných činov skutočne dopustil. Týmito vyjadreniami bola žalobcovi spôsobená

morálna ujma v oblasti pracovného, spoločenského i rodinného života a bolo neoprávnene zasiahnuté do jeho práva na súkromie. Keďže žalobca v tom čase vykonával funkciu sudcu, v ktorej sa kladie osobitný dôraz na bezúhonnosť, bola o to výraznejšie znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Zásah do osobnosti žalobcu bol natoľko intenzívny, že odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to odo dňa nasledujúceho po dni, keď bola žalovanej doručená žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (§ 563 Občianskeho zákonníka). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. marca 2015 sp. zn. 11 Co 558/2013 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V plnom rozsahu sa stotožnil s jeho skutkovými zisteniami i právnymi závermi (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že v súlade s ustálenou judikatúrou a súdnou praxou štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím súdu. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu, ktorý treba vykladať analogicky podľa (významovo najbližšej) zákonnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), pričom rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o začatí trestného stíhania má v tejto súvislosti i zastavenie trestného stíhania, postúpenie veci inému orgánu či oslobodenie spod obžaloby; podstata nároku na náhradu škody sa totiž neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale na samotný výsledok tohto konania. K odvolacej námietke žalovanej, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je subjektom procesne spôsobilým zastupovať žalovanú v konaní uviedol, že súd prvej inštancie pochybil, keď neaplikoval § 4 ods. 1 písm. b/ a m/ zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely 412/2012 Z.z., účinnnej v čase jeho rozhodovania, nakoľko ide o procesnú normu a novela neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia. Tento postup však nemal za následok nesprávne určenie orgánu konajúceho v mene štátu, a teda ani vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Vyjadril sa i k námietkam týkajúcim sa osoby D. C. a charakteru jeho výrokov na adresu žalobcu, k výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a námietke premlčania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, odôvodnené podľa § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. c/ a f/ O.s.p. Predovšetkým namietala, že oprávnenie konať vo veci za žalovanú nemalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ale Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, čo žalovaná v konaní opakovane tvrdila. Aj keď sa súdy s týmto tvrdením vysporiadali, ich odôvodnenia sú pre nedostatočnosť a nepresvedčivosť nepreskúmateľné a ich právne závery nesprávne. Žalovaná sa v dôsledku toho nemohla pred súdom úspešne brániť, pretože za ňu konal orgán, ktorý na to nebol príslušný a do pôsobnosti ktorého predmet sporu nespadá. Uvedený postup tak viedol k odňatiu možnosti žalovanej pred súdmi konať. Ohľadne výrokov bývalého ministra vnútra C. na adresu žalobcu, ktoré mali predovšetkým byť kvalifikované podľa § 11 Občianskeho zákonníka, odvolací súd tiež nesprávne právne posúdil otázku premlčania. Za okamih, kedy sa právo žalobcu na náhradu škody v súvislosti s nimi mohlo na súde uplatniť po prvý raz, určil až 30. október 2006, kedy sa právoplatne skončilo trestné stíhanie žalobcu, pričom výroky odzneli už 7. októbra 2004. Výroky boli pritom súdmi kvalifikované ako nesprávny úradný postup, ktorý je podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. samostatným dôvodom náhrady škody a nemožno ho stotožňovať s dôvodom spočívajúcim v nezákonnom rozhodnutí (tu súvisiacim s nespravodlivým trestným stíhaním žalobcu) podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona, preto malo byť premlčanie oboch nárokov posudzované samostatne. Súdy sa nedostatočne zaoberali tiež tým, či sú splnené predpoklady pre uplatnenie zodpovednosti žalovanej za škodu (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi) v zmysle zákona, a to najmä v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, ktorého okolnosti neboli v rozpore s príslušnými právnymi prepismi. Namietala tiež výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je nadhodnotená bez relevantného dôvodu, ako aj priznanie úrokov z omeškania, ktoré je v rozpore s ustálenou judikatúrou. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu zdôraznil správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Uviedol,

že na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a končí podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor, preto vo veci náhrady škody spôsobenej na tomto úseku trestného konania môže za štát konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Keďže žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola podaná na oba tieto orgány, štát má zastupovať ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý, čo je v danom prípade ministerstvo. Procesný postup súdov nevykazuje žiadne zo žalovanou namietaných väd konania a ich rozhodnutia sú odôvodnené v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Súd správne posúdili povahu výrokov bývalého ministra C., ktorý bol v tom čase štatutárnym zástupcom ministerstva, ako aj otázku premĺčania nároku v tejto časti, pretože žalobca sa o výrokoch dozvedel až v deň, keď doručil ministerstvu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, teda 21. septembra 2007 „a neskôr, keď advokátovi udelil plnomocenstvo na podanie žaloby o náhradu škody“. Priznanie náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia aj nesprávneho úradného postupu jedným rozhodnutím je v súlade so zásadou hospodárnosti konania, pričom predpoklady zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu boli pre oba tituly jednoznačne preukázané. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je primeraná následkom, ktoré žalobca postupom žalovaného utrpel a v rozhodnutiach je dostatočne odôvodnená. Úroky z omeškania zodpovedajú § 563 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a tiež ustanoveniu § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinnému od 1. januára 2013. Dovolanie navrhol odmietnuť ako neprípustné.

5. Dovolanie bolo podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolania treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu.

7.1. Dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

8. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k

nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

9. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

10. V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky tých rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým bolo dovolanie prípustné.

11. Dovolanie žalovanej by vzhľadom na vyššie uvedené vyvolalo ňou sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v ustanoveniach § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.

11.1. Dovolateľka procesné vady konania, ktoré sú uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/ a g/ O.s.p., nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

11.2. Prípustnosť dovolania je odôvodnená § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V danom prípade mala uvedená vada spočívať v tom, že za žalovanú vo veci konal orgán, ktorý na to nebol zákonom oprávnený.

11.3. O vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ide vtedy, ak účastník konania a/ nemal procesnú spôsobilosť a (zároveň) b/ nebol riadne zastúpený. V praxi súdov k takejto vade dochádza vtedy, keď ten, kto nemá spôsobilosť na právne úkony (napríklad maloletý alebo osoba pozbavená tejto spôsobilosti) nie je v konaní zastúpený zákonným zástupcom.

11.4. Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 19 O.s.p.). Pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov štát, je právnickou osobou (§ 21 Občianskeho zákonníka). Za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu (§ 21 ods. 4 veta prvá O.s.p.).

11.5 Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dopadá na procesné situácie zásadne odlišné v porovnaní so situáciou, na ktorú poukazuje žalovaná. V predmetnom konaní išlo o náhradu škody uplatnenú proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. O procesnej spôsobilosti štátu nemožno mať pochybnosti (viď § 19 O.s.p. a § 21 Občianskeho zákonníka). Navyše, ak v určitom konaní v mene štátu vystupuje niektorý štátny orgán v rozsahu svojej pôsobnosti, nejde o „zastupovanie“. To znamená, že v preskúmvanej veci nešlo o prípad, v ktorom by „účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený“. Námietačka žalovanej, v zmysle ktorej došlo v konaní k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p., je preto neopodstatnená.

12. V nadväznosti na vyššie uvedený dovolací dôvod žalovaná tvrdila, že pre zastúpenie nesprávnym orgánom sa v konaní nemohla účinne brániť, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdmi v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

12.1. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. teda dávalo možnosť konať pred súdom do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci, zaujatým v napadnutom rozhodnutí (porovnaj napr. rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. novembra 1997 sp. zn. Obdo V 56/98, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 125/1999, rozhodnutie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 90/2012, 6 Cdo 91/2012, rozhodnutie najvyššieho súdu z 11. júla 2012 sp. zn. 5 Cdo 201/2011).

12.2. Orgán verejnej moci, ktorý koná za štát vo veciach náhrady škody spôsobenej v zmysle § 3 ods. 1

zákona č. 514/2003 Z.z. , sa určuje podľa kritérií obsiahnutých v ustanovení § 4 ods. 1 a 2 tohto zákona. Ak súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. aplikuje alebo interpretuje ustanovenie § 4 ods. 1 a tohto zákona nesprávnym spôsobom, v dôsledku čoho za orgán verejnej moci, ktorý má konať v mene štátu, považuje orgán verejnej moci, ktorý by pri zákone zodpovedajúcej aplikácii alebo interpretácii uvedeného ustanovenia za taký (v mene štátu konajúci orgán) nemal byť považovaný, ide bezpochyby o nesprávnosť. Dovolací súd preto v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania skúmal, či namietaná nesprávnosť má znaky, ktoré Občiansky súdny poriadok považuje za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolací súd vzal pri riešení tejto otázky na zreteľ, že ak sa v občianskom súdnom konaní (prípadne) nesprávnosť tejto povahy vyskytne, ide bezpochyby o nedostatok situovaný do rámca súdom uskutočnenej aplikácie alebo interpretácie právnej normy (súd napríklad nesprávne vyloží niektorú normu alebo aplikuje to ustanovenie, ktoré nemalo byť aplikované a v dôsledku toho neaplikoval ustanovenie, ktoré mal aplikovať). Takáto nesprávnosť spadá do rámca činnosti súdu, ktorá vyúsťuje do právneho posúdenia veci; v žiadnom prípade ju nemožno označiť za nesprávnosť procesnú alebo procedurálnu. Nesprávnosť určenia orgánu konajúceho v mene štátu, ktorú namieta dovolateľka, nemá znaky procesnej nesprávnosti (vady) konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. a nemožno ju, i keby k nej prípadne skutočne došlo, považovať za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zo 4. februára 2014 sp. zn. 3 Cdo 398/2012).

13. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nebola spôsobilá založiť ani žalovanou namietaná nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd v súvislosti s týmto konštatovaním poukazuje na judikát R 111/1998 a zjednocujúce stanovisko R 2/2016; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Dovolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 196/2014, v ktorom sa uvádza, že „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“.

14. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že právna úprava účinná do 30. júna 2016 považovala vadu tejto povahy za relevantný dovolací dôvod, ktorý však samotnú prípustnosť dovolania nezakladal (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

15. Obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo v danom prípade účinok umožňujúci dovolaciemu súdu, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozsudku. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

17. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.